

«Ἐργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχόν
ἀνέχεσθαι καινοτομίας καὶ ἑσπερίων».

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Περιοδικὴ ἐκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ε'

Ἰουν. - Ἰουλ. - Αὐγουστος 1999

Ἀρ. Φύλλου 34

(72)

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΣ

Εἶναι δυνατόν νὰ γράφῃ κάποιος δοκίμιο περὶ Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ περιέχῃ κακοδοξίες· νὰ γράφῃ περὶ ὁμορφιάς μὲ τελειῶς ἄσχημο τρόπον· νὰ κηρύττῃ περὶ ἀληθείας μὲ σωρεία ψευμάτων· νὰ βιογραφῇ ἕνα ἅγιον καὶ νὰ παραποιῇ τοὺς ἀγῶνας του, διότι δέν... ταυριάζουν στὸ πιστεῦν του!

Τὸ τελευταῖο τὸ βλέπουμε νὰ γίνεται συχνὰ στίς ἡμέρες μας. Συνεχῶς διαβάζουμε ἐκκλησιαστικά μὲνύματα γεμάτα κακοδοξίες· ἄρθρα σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἐντυπα ὕβριστικά γιὰ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας· ἀντιοικουμενιστικά· ἄρθρα ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν πλάνην καὶ συγχέουν τὰ ὅρια Ὁρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως! Καὶ ὅλα αὐτὰ προερχόμενα ἀπὸ γραφίδες «ὀρθοδόξων»...

Στὸ παρὸν ἄρθρο θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ ἕνα βιβλίον ποὺ παραποιεῖ καὶ ἀλλοιώνει μιὰ κρίσιμη φάσι τῆς ζωῆς ἑνὸς ἁγίου. Διατί; Διότι ἐπιθυμεῖ νὰ ταπεινώσῃ, ὥς πιστεύει, ἀγωνιζομένους πιστοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ ἁγίου πάσῃ θυσίᾳ, καὶ οἱ ὁποῖοι παρὰ τὶς προσωπικὲς τοὺς ἀτέλειες καὶ ἁμαρτίες ἀποτελοῦν σήμερα μοναδικὴ ἐλπίδα καὶ νησίδα καθαρῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ θεολόγου κ. Β. Τσίγκου, «Ἐκκλησιολογικὲς θέσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου — Αὐθεντία καὶ πρωτεῖον» Θεσ/νίκη 1999, σσ. 406. Προτοῦ ἀσχοληθῇ ὁ συγγραφεὺς μὲ τὶς ἐκκλησιολογικὲς θέσεις τοῦ Ὁσίου προτάσσει τὸν βίον του καὶ ἀκριβῶς ἐδῶ γίνεται ἡ παραποίηση! Ἄς δοῦμε, ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα, πῶς ἔχουν τὰ γεγονότα.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (759 - 826) ὑπῆρξε μία ἐπιφανὴς μοναστικὴ προσωπικότης μὲ ἐξαιρετικὰ ποιμαντικὰ προσόντα καὶ ἀρτίαν θεολογικὴν καὶ φιλολογικὴν παιδείαν. Ὡς καθηγούμενος τῆς περιωμένου Μονῆς τοῦ Στουδίου ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων καὶ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξορισθεὶς τρεῖς φορές ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

Τὶς δυὸ φορές ἐξωρίσθη διότι δέν ἐδέχετο τὸν παράνομον γάμον τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἐνῶ τὴν τρίτην διὰ τὰς ἱερὰς εἰκόνας.

Ὁ αὐτοκράτωρ εὗρε ἄνθρωπον «κατὰ τὴν καρδίαν»

του, τὸν ἡγούμενον Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος εὐλόγησε τὸν παράνομον γάμον του.

Ὁ ἅγιος Θ. διέκοψε ἀμέσως τὴν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ κοινωνίαν καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ ὅσους τὸν ἐκοινώνουν. Οἰκονομικῶς συνέχισε νὰ μνημονεύῃ τοῦ πατριάρχου, ἀποφεύγων ὅμως πᾶσαν μετ' αὐτοῦ προσωπικὴν κοινωνίαν, ὅπως συλλείτουργα, χειροτονίας μοναχῶν του, κλπ. Αἱ σχέσεις ἀποκατεστάθησαν πλήρως μόνον μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς πρώτης ἐξορίας τοῦ Ὁσίου (Αὐγ. 797), ὅταν ὁ Ταράσιος καθήρεσε τὸν Ἰωσήφ ἀκυρώσας καὶ τὸν παράνομον γάμον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ταρασίου (806) ἀνέρχεται στὸν θρόνον ὁ Νικηφόρος. Μὲ ἐπιθυμία καὶ ἐντολὴ τοῦ αυτοκράτορος ὁ πατριάρχης συνεκάλεσε Σύνοδον καὶ ἀποκατέστησε στὴν θέσιν του τὸν Ἰωσήφ, «κατ' οἰκονομίαν». Ὁ ἅγιος συνεχίζει νὰ μὴ κοινωνῇ μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὅσους τὸν ἐδέχοντο εἰς κοινωνίαν, ἐνῶ μετὰ τοῦ Νικηφόρου διατηρεῖ τὴν ἰδίαν στάσιν ποὺ ἐκράτησε καὶ στὸν Ταράσιον. Πέρασαν ἔτσι 2 χρόνια, ὅποτε τελικῶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐξορίζει τὸν Ὁσιον στὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Σεργίου.

Τὸ 809 κατὰ αὐτοκρατορικὴ ἀπαίτηση συγκαλεῖται νέα Σύνοδος ἡ ὁποία ἀποφασίζει τὴν ἐκ νέου ἀποκατάστασιν τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὴν ἐξορίαν τοῦ ὀσίου εἰς Χάλκην.

Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου

Τὴν ἐπομένη τῆς Συνόδου ὁ ἅγιος Θεόδωρος γράφει στὸν πατριάρχη καὶ τὸν προειδοποιεῖ, ὅτι ἂν δέν καθαιρεθῇ ὁ Ἰωσήφ «ὀδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν σὲ μεγάλο σχίσμα». «Καλλίτερα, τονίζει, νὰ διώξῃς τὸ ψωραλέο πρόβατο (Ἰωσήφ), παρὰ νὰ μολυνθῇ ὅλη ἡ Ἐκκλησία». (1008 c).

Φορεὺς τῆς μολυσματικῆς ἀσθενείας εἶναι ὁ Ἰωσήφ καὶ ὄχι τὸ τυχόν σχίσμα ποὺ θὰ δημιουργηθῇ ἐξ αἰτίας του, ὥς παρατηρεῖ ἀτυχῶς ὁ κ. Τσ. (σ. 80).

Ὁ ἅγιος εὐθὺς ἀμέσως διακόπτει τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου σ' ὅλες τὶς ἀκολουθίες καὶ μάλιστα τὴν Θ. Λειτουργίαν. Τὸ σχίσμα ἔχει συντελεσθῇ. Αὐτὸ τὸ σημεῖον, τῆς τελείας

διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ πατριάρχου ὁ κ. Τσ. τὸ ἀποσιωπᾶ τελείως, ἐμφανίζων τὸν ἅγιον νὰ διατηρῇ τὴν ἰδίαν στάσιν πού ἐτήρει καὶ πρὸ τῆς Συνόδου τοῦ 809! Γράφει:

«Ἀποτελεῖ ἀναντίρρητον πραγματικότητα καὶ ἀμετακίνητη βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση δὲ θὰ τιμοῦσε σχισματικὸ, ἐπὶ τόσους αἰῶνες, ὡς ἅγιος τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης δὲν ἦταν σχισματικὸς ἢ ἔστω πρόσκαιρα σχισματικὸς, πού ἀργότερα μετανόησε. Πρὸς ἐπίρρωση τῶν προαναφερθέντων θὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ πὼς δὲν καταδικάσθηκε ἀπὸ καμία ἔγκυρη σύνοδος τῆς ἐποχῆς του. Ἐξίσου ἀληθές εἶναι ὅτι σὲ κανένα κείμενό του δὲν παρουσιάζεται νὰ εὐλογεῖ ἢ νὰ ὑποκινεῖ καὶ νὰ προτρέπει σὲ σχίσμα καὶ ἀνταρσία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Στὶς δξύτατες διαμαρτυρίες του συχνότατα προέβαλλε, δὲν παρασύρθηκε ὥστε νὰ «ἐξέλθει» ἀπὸ τὴν μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀνεξάρτητες ἐκκλησιαστικὰς φατρίες καὶ ὁμάδες...

Ἡ στάση τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ἔναντι ὅλων τῶν πνευματικῶν του προΐσταμένων κινεῖται ἐντὸς τῶν παραδοσιακῶν ἐκκλησιαστικῶν πλαισίων. Εἶναι μία στάση ἰδιαιτέρως ἐπιφυλακτικὴ καὶ προσεκτικὴ καὶ προφανῶς καθοδηγητικὴ γιὰ παρόμοια φαινόμενα ἢ στάσεις πού ἐμφανίζονται καὶ στὶς μέρες μας». (σ. 91-2).

Πρὶν ἀναφέρωμε τὸν ἀντιθετικὸν μας λόγον στὶς παραπάνω ἀναληθεῖς προτάσεις τοῦ συγγραφέως, παραθέτομε τὶς θέσεις τοῦ ἰδίου ἁγίου Θεοδώρου, τὶς ὁποῖες ἀπέκρυπεν ὁ κ. Τσίγκος.

Γράφων ὁ ἅγιος πρὸς τὸν ἡγούμενον Θεοφίλον, λίγο μετὰ τὴν μοιχοσύνοδον τοῦ 809, τονίζει:

«Χαλεπὴ κακοδοξία ἐκηρύχθη ὡς δόγμα στὴν Ἐκκλησίᾳ μας. Αὐτὴ ἡ μοιχειακὴ αἵρεσις, ἡ ὁποία ὁμοῦ μὲ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς θείους Κανόνας διαλύσασα, διὰ τῆς ἀθώσεως ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ καθηρημένου μοιχοζεύκτου. Διότι ἂν τὸ Εὐαγγέλιον ἡθέτησαν, πολὺ λίγο τοὺς ἐνδιέφερε νὰ φροντίζουν διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἱ. Κανόνων.

Ταῦτα λοιπόν ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ γνωρίσω στὴν ὁσιότητά σου, ὥστε γνωρίσασα ὅτι κηρύσσεται αἵρεσις νὰ τὴν ἀποφύγῃ, δηλαδὴ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς αἵρετικούς. Ὡστε οὔτε νὰ κοινωνῇ μὲ αὐτούς, οὔτε νὰ τοὺς μνημονεύῃ στὴν εὐαγεστάτῃ Μονῇ ἐπὶ τῆς Θ. Λειτουργίας. Καὶ τοῦτο, διότι ἔχουν ἐκφωνηθῇ μεγάλα ἀπειλαὶ ὑπὸ τῶν ἁγίων σὲ ὅσους συγκαταβαίνουν πρὸς τὴν αἵρεσιν, μέχρι ἀκόμα καὶ στὸ συντρώγειν (μὲ τοὺς αἵρετικούς).

Ἐὰν δὲ παρατηρῇ ἡ Ὀσιότης σου πὼς δὲν τὰ εἶπαμε αὐτὰ πρὸ τῆς λεηλασίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐμνημονεύσαμε τῶν ἐπισκόπων τοῦ Βυζαντίου, ἃς γνωρίζῃ τοῦτο: αὐτὸ ἐγένετο διότι δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος, οὐτε εἶχε δημοσίᾳ κηρυχθῇ τὸ πονηρὸ δόγμα καὶ ἀνάθεμα.

Καὶ ἀκριβῶς προτοῦ νὰ γίνουν τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἦτο ἀσφαλές νὰ διακόψῃ κάποιος κοινωνίαν μετὰ τῶν παρανομούντων πλήρως (ἀρκετὸν ἦτο) νὰ ἀποφεύγῃ

τὴν μετ' αὐτῶν προσωπικὴν κοινωνίαν καὶ κατὰ λόγον οἰκονομίας νὰ τοὺς μνημονεύῃ μέχρι ἓνα ὠρισμένῳ διάστημα.

Ἀφοῦ ὁμως εἰς τὸ φανερόν ἐξήλθε ἡ αἵρετικὴ ἀσέβεια διὰ τῆς συνόδου, πρέπει πῶς καὶ ἡ ὁσιότης σου μαζί μὲ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ἀντιδράσῃ μετὰ παρρησίας διὰ τῆς διακοπῆς πάσης προσωπικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὡς ἐπίσης, καὶ διὰ τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ὀνόματος παντὸς εὐρεθέντος στὴν μοιχοσύνοδον ἢ τῶν συμφωνούντων μὲ αὐτήν. Διότι ἀσφαλῶς εἶναι δίκαιον, ὅσπερ πᾶτερ, ἀφοῦ εἶσαι ὄνομα καὶ πρᾶγμα Θεοφίλος, ν' ἀγαπᾷς καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν Θεόν. Διότι ὁ Χρυσόστομος, ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ὅχι μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς κοινωνούντας μὲ αὐτοὺς ἰσχυρῶς διεκήρυξεν». (Ἐπιστ. Θεοφίλῳ ἡγούμενῳ. 1048-9).

Οἱ χωριζόμενοι τῶν κακοδόξων ἄξιοι τιμῆς

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ἡλίου φαεινότερον παρουσιάζεται ἡ νέα στάσις τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ 809· πλήρης διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν πατριάρχην καὶ ὅσους κοινωνοῦν τὸν μοιχοζεύκτην Ἰωσήφ. Ἀντιθέτως διὰ τὸν κ. Τσ. ὁ Ὅσιος «παρὰ τὶς δξύτατες διαφωνίες καὶ συγκρούσεις μαζί τους (Ταράσιον καὶ Νικηφόρον, σ. ἡμ.) δὲν τοὺς εἶχε ἀποκηρύξει καὶ ὅπως ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος οὐδέποτε εἶχε διακόψει τὸ μνημόσυνό τους!» (σ. 193).

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν μόνον διὰ τὸν πατριάρχην Ταράσιον· ἐπὶ Νικηφόρου ἡ διακοπὴ ἦτο τελεία. Καὶ ἐρωτῶμεν: ἡ μελέτη τοῦ κ. Τσίγκου «καρπὸς πολυετοῦς ἐρευνητικῆς ἐνασχολήσεως» πὼς παρέλειψε ν' ἀναφέρῃ τὸ οὐσιώδες αὐτὸ γεγονὸς, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὸν ἅγιον τελείως διαφορετικὸν ἀπ' ὅ,τι ὁ ἴδιος προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐμφανίσῃ;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ τὸ ἐξῆς σημαντικὸν πού φανερώνει τὴν μεροληψίαν καὶ τὸν ἀντιεπιστημονικὸν τρόπον ἐρεύνης τοῦ κ. Τσ.

Ἀντὶ νὰ συγκρίνῃ Ὅσιον καὶ ζηλωτὰς πρὸς δύο ἴσα μεγέθη, τὴν αἵρεσιν δηλ. τῆς εἰκονομαχίας καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξαντλεῖ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ὀσίου, μόνον στὸν παράνομον γάμον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν συγκρίνει μὲ τὴν στάσιν τῶν παλ/τῶν καὶ ζηλωτῶν ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (τὸ ἡμερολογιοκὸν εἶναι ἡ ἀπαρχή), ὥστε νὰ τοὺς ἀποδείξῃ φανατικούς καὶ μὴ ἔχοντας σχέσιν πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ὀσίου!

Ἀλλὰ καὶ στὸ σημεῖον αὐτό, ὅπως εἶδαμε, παραποιήσε τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα! Ἔτσι δημιουργεῖ δύο σοβαρὰς πλαστογραφίες στὴν εἰκόνα δράσεως τοῦ ἁγίου προκειμένου νὰ ταπεινώσῃ καὶ προσβάλλῃ τὸ σύγχρονον κίνημα τῶν παλ/τῶν καὶ ζηλωτῶν Ἑλλάδος!

Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὅπως ἀντέδρασαν στὸν ἀντικανονικὸν γάμον ὁ Ὅσιος ἀντέδρασαν καὶ οἱ Παλ/ται στὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν· καὶ ὅπως ἠγωνίσθη κατὰ τῆς εἰκονομαχίας ἀγωνίζονται σήμερον οἱ ἐνιστάμενοι ζηλωταὶ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἡ ταυτότης *mutatis mutandis* εἶναι πλήρης καὶ τελεία.

Ὁ ἅγιος Θ. διὰ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἐπισκόπου του δὲν φοβᾶται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σχισματικός. Ὁ ἰ. πατὴρ δὲν κατέχεται ὑπὸ τῆς κομπλεξικῆς νοοτροπίας τῶν συγχρόνων «συντηρητικῶν» οἱ ὅποιοι φοβοῦνται νὰ ἀποκηρύξουν τοὺς κακοδόξους προΐσταμένους τους, μήπως καὶ «ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας»! Ἐγνώριζε σαφῶς ὅτι ἡ στάσις του ἐκαλύπτετο πλήρως ὑπὸ τῆς ἰ. παραδόσεως, γι' αὐτὸ καὶ θὰ τονίζη: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζη ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ οἱ Κανόνες ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (988 Α).

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ διακόπων κοινωνίαν μὲ αἵρετικούς ἢ καταφρονητάς τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶν Παραδόσεων, δὲν γίνεται ποτε σχισματικός, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἅγιον Νικόδημον, ἐρμηνεύοντα τὸν σχετικὸν Κανόνα: «... οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὅχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν».

Φοβούμενος, λοιπόν, «ἐνθα οὐκ ἦν φόβος», ὁ κ. Τσ. ἀγωνιᾷ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ὅσιον τῆς ἀνυπάρκτου μομφῆς τοῦ σχισματικοῦ! Ἀντιθέτως διὰ τοὺς ζηλωτὰς δὲν ἔχει κανένα προβληματισμὸν καὶ ἀγωνία πῶς θὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ· γι' αὐτὸν εἶναι «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», καίτοι ἠγωνίσθησαν διὰ θέματα πολὺ σπουδαιότερα τοῦ μοιχικοῦ γάμου ἐνὸς αὐτοκράτορος! Ὡς αὐστηρὸς, λοιπόν, κριτὴς τῶν θὰ σχολιάσῃ:

Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ

«Εἶναι γεγονός ὅτι στὴ χώρα μας οἱ ζηλωτὲς καὶ οἱ παλαιοημερολογίτες, γιὰ πολλοὺς λόγους συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀγνοίας, θεωροῦν τὸν ἅγιο Θεόδωρο ζηλωτὴ καὶ ἐπαναστάτη κατὰ τοῦ «ἐπισκοπικοῦ κατεστημένου», ἀκόμη καὶ σχισματικὸ χάριν τῆς ἀληθείας. Ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, δὲν ἦταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, μὲ τὴν ἔννοια τὴν ὁποία ἀποδίδουμε στοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς σήμερα». (σ. 92, σημ. 1).

Ἡ ἀνωτέρω παρατήρησις τοῦ . Τσ. δὲν εἶναι μόνον ψευδὴς ἀλλὰ καὶ διαστρεφική. Οἱ παλαιοημερολογίται καὶ γενικῶς ὅλοι πού σέβονται τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁγίων, θεωροῦν τὸν ἅγιον Θ. ζηλωτὴν τῶν πατρικῶν παραδόσεων, ἡρωϊκῶς ἀνισταθέντα στὶς παράνομες ἀξιώσεις τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων «ψευδεπισκόπων» τῆς ἐποχῆς του. Οὐδέποτε ὅμως θὰ τὸν τιμοῦσαν, ἐάν, σὰν τοὺς προτεστάντες, ἡρνεῖτο τὴν ἐπισκοπικὴν ἱεραρχίαν ἢ γενικῶς τὴν ἐθεώρει κάτι τὸ μὴ καλόν. Ἡ φράσις «ἐπισκοπικὸν κατεστημένον» οὐδέποτε ἐγράφη καὶ ὡς μομφὴ ἀπεδόθη στοὺς νεοημερολογίτας ὑπὸ τῶν παλ/τῶν στὰ 76 χρόνια τῆς κατὰ Θεὸν ἐνστάσεώς των! Συνεπῶς ὁ κ. Τσ. διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν, προκειμένου νὰ σπιλῶσῃ τὸ ὁμολογιακὸν πρόσωπον τῶν παλ/τῶν.

Ἡ δὲ ἑτέρα παρατήρησις του ὅτι ὁ ἅγιος Θ.

θεωρεῖται ὑπὸ τῶν παλ/τῶν «σχισματικὸς χάριν τῆς ἀληθείας» εἶναι ἐν μέρει σωστὴ, διότι ὁ ἅγιος ἐφήρμοσε στὴ ζωὴ του τὸ πατερικόν: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς». Ἐξ ἄλλου ἡ λέξις σχισματικὸς φορτισμένη πάντοτε μὲ ἀρνητικὸν περιεχόμενον δὲν κυριολεκτεῖται εἰς πράξεις σὰν τὴν παρούσαν.

Κατὰ τοὺς ἰ. Κανόνας οἱ διακόπτοντες κοινωνίαν μετὰ τῶν κακοδόξων δὲν χαρακτηρίζονται ὡς σχισματικοί «ἐπειδὴ ὅχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν» (ἅγ. Νικόδημος). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ ἅγιος θὰ γράψῃ στὸν ἀδελφὸ του καὶ συναγωνιστὴν Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:

«Ἀσφαλῶς ἐξαιτίας ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν ἀποσχίζομαστε ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, πλην ὅμως ἀποσχίζομαστε ἀπὸ ὅσους ἐπεκύρωσαν τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας. Γιατὶ αὕτῃ δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου».

Ἐάν εἶναι Ἐκκλησία, τότε πράγματι εἴμαστε ἀποσχισμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξαιτίας ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐνώθηκε μ' αὐτὴν καὶ δὲ δεχόμεθα τὸν μοιχοζεύκτη. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, οἱ ἴδιοι πραγματικὰ ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἐξαιτίας ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐνώθηκε μ' αὐτούς» σ. 88. (Μετάφρ. κ. Τσ.).

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ὁσίου διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 809 εἶναι φοβερός· δὲν ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ! Καὶ τοῦτο διότι αἱ πράξεις των δὲν ἔχουν καμμία σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἀργότερα ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θὰ ἐκφράσῃ τὸ ἀνωτέρω ἐπιγραμματικῶς: «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶν καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶν».

Συνεπῶς ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς ἀγνοεῖ καὶ συγχέει τὸ σκεπτικὸν τῆς ἱεροκανονικῆς τάξεως καὶ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ δὲν βλέπει τίποτα τὸ κοινὸν μεταξὺ ἁγίου Θεοδώρου καὶ παλ/τῶν. Πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι ὁ ἅγιος Θ. ἦτο μὲν ζηλωτὴς, ἀλλὰ χωρὶς τὸν φανατισμὸν τῶν συγχρόνων ζηλωτῶν. Ἄς τὸν παρακολουθήσομε:

Ἡ ταυτότης τῶν δύο ζηλωτισμῶν

«Ἀπὸ πολλοὺς ἐρευνητὲς ὁ Θεόδωρος Στουδίτης θεωρήθηκε ζηλωτὴς ἢ ἡγέτης τῆς μερίδος τῶν ζηλωτῶν, προβάλλοντας τὴν ἀρνητικὴν πλευρὰ τοῦ ζήλου, ὅταν αὐτὸς ἐκδηλώνεται μὲ ἐνέργειες πού ὀδηγοῦν στὸν φανατισμὸ. Πολλοὶ μάλιστα στὶς ἡμέρες μας προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν κάποια «πρότυπα» ζηλωτῶν, ὥστε αὐτοὶ νὰ «τεκμηριώσουν» τὶς ἐκάστοτε ἀπόψεις τους. Ἡ ἐκτίμησή μας εἶναι πῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἱερὸ πατέρα, ἐνῶ πράγματι ἐπεδείκνυε ἀξιοθαύμαστο ζῆλο σ' ὅλες του τὶς δραστηριότητες, δὲν ἦταν ὅμως ζηλωτὴς μὲ αὐτὴ τὴν σημασίαν πού χαρακτηρίζεται κάποιος σήμερα. Συνεπῶς ἡ «ἐτικέτα» τοῦ ζηλωτοῦ

τόν άδικεί και δέν άνταποκρίνεται στην πραγματικό-τητα». (σ. 127, σημ. 1).

Είναι όμως έτσι τὰ πράγματα; Ο άγιος δέν έχει όντως κοινά σημεία μέ τους συγχρόνους ζηλωτάς; Πιστεύομεν άπολύτως ναί!

Διότι εάν ό Όσιος για ένα παράνομον γάμον και μάλιστα βασιλικόν, διέκοψε κοινωνίαν μετά του επίσκόπου του —όταν ή σύνοδος άθώωσε την πράξιν και τον ιερέα που εύλόγησε τον γάμον—, πολλώ μάλλον έδικαιούντο να μιμηθούν τον όσιον οί ζηλω-ταί στην περίπτωση της ήμερολογιακής καινοτομίας, που κυριολεκτικώς συνετάραξε και έξωτερικώς έδίχα-σε όλόκληρον την Όρθοδοξίαν!

Και όταν επί εικονομαχίας τό 98% των επίσκόπων του Βυζαντίου χειροκροτούσε τους εικονομάχους, την ίδια ώρα ό άγιος Θ. έμαστιγοϋτο και έσύρετο εις έξορίαν, όπως ακριβώς συνέβη και στους ζηλωτάς τό 1924! Τότε οί επίσκοποι της Ελλάδος άδιαφόρησαν διά την πρώτην πρακτικήν εφαρμογήν του Οικουμε-νισμού, τό νέον ήμερολόγιον, διά να καταλήξουν σήμερα να κοινωνούν και να επικροτούν κορυφαίους οικουμενιστάς των ήμερών μας! Ίδού, λοιπόν, ή ταυτότης πορείας Όσίου και ζηλωτών την ώραν της κακοδοξίας!

Διατί συνεπώς μεροληπτει και κακοποιεί την ιστορίαν ό συγγραφεύς της διατριβής;

Βεβαίως άντιλαμβανόμεθα ότι δέν έχομεν τίποτα κοινόν στην κριτικήν μας αυτή, άφου εκείνος και τους θιασώτας και κήρυκας της συγχρόνου παναιρέσεως άθώνει και άπαθώς δέχεται ως ποιμένας του, ενώ τους αγωνιζομένους κατά της αίρέσεως θεωρεί «έκτός Έκκλησίας»! Λυπούμεθα ειλικρινώς διότι τίποτα δέν ώφελέθη από την πολυετή μελέτην των συγγραμμάτων του ιεροϋ πατρός και μάλιστα από τον όμολογιακόν βίον του!..

Γράφομεν τὰ άνωτέρω διότι είναι καταφανής ή προσπάθειά του να παρουσιάση τον άγιον τελείως ξένον ή διάφορον προς τους σημερινούς ζηλωτάς, οί όποιοι δικαίως τον έχουν ως παράδειγμα στους άγώνες τους. Αυτό τό γνωρίζει ό κ. Τσ. γι' αυτό πάση θυσία προσπαθεί, ματαιώς βέβαια, ν' άποδείξη τον μέν Όσιον βαδίζοντα την βασιλικήν όδόν, τους δέ ζηλωτάς φανατικούς και όπαδούς των άκρων! Γράφει λοιπόν στο έργο του και τὰ κατωτέρω άνεπιτυχή.

«Δέ (sic) θεωρείται καθόλου τυχαίο τό γεγονός ότι στην Ελλάδα πολλοί άντιοικουμενιστές ζηλωτές και παλαιοημερολογίτες στο πρόσωπο του ιεροϋ πατρός αναγνωρίζουν τον υπέρμαχον της έκκλησιαστικής άυτονομίας, της Όρθοδοξίας και της ακριβείας περι την πίστη και τους ιερούς κανόνες. Στο θέμα όμως των

άπόψεών του για την έκκλησία της Ρώμης παραδόξως σιωποϋν και δέν αναφέρονται καθόλου σ' αυτόν, έπειδή προφανώς τον θεωροϋν φιλοπαπικό και άρα άποκλίνοντα και παρεκτραπέντα από την υπόλοιπη πατερική παράδοση» (σ. 260).

Τό συμπέρασμά του τυγχάνει τελείως ύποκειμενι-κόν! Η πραγματικότης είναι πολύ διαφορετική. Οί ζηλωταί και γενικώς οί ένιστάμενοι κατά της αίρέσεως παλ/ται οϋδέποτε διανοήθησαν ότι ό ιερός πατήρ διά των φιλοφρόνων έκφράσεών του παραχωρούσε πρω-τεϊον έξουσίας εις τον επίσκοπον Ρώμης. Συνήθιζε ό άγιος να προσφωνή παρομοίως και άλλους πατριάρ-χας, όπως π.χ. τον Έροσολύμων: «σύ πρώτος πατριαρ-χών...» κλπ.

Έξ άλλου ό Ρώμης δέν είχε έκφράσει μέχρι τότε τας δοξομανείς και αίρετικές απαιτήσεις του, όπως τό πρωτεϊον, τό άλάθητον, τό φιλιόκβε κλπ. Γι' αυτό ακριβώς ό άγιος Θ. γράφει όπως γράφει και οί ζηλωταί δέν τόν... κατακρίνουν. Έξ άλλου σ' αυτό συμφωνεί μαζί τους και ό κ. Τσ., άφου τονίζει τὰ έξής σαν συμπέρασμα στην ύπ' όψει διατριβήν του.

«Από την ένδελεχή μελέτη των στουδιτικων συγγραμμάτων δέν τεκμηριώνεται ή άναγνώριση παπικού πρωτεϊου μέ την μεταγενέστερη βατικάνεια έννοια και έκταση...» (σ. 365). Συνεπώς διατί προσπα-θεί πάση θυσία να κατηγορήση τον ζηλωτισμόν;

Πριν ακριβώς 30 χρόνια (1969) έκυκλοφόρησε εις την Θεσσαλονίκην ή διδακτορική διατριβή του Χαρ. Τζώγα: «Η περί μνημοσύνων έρις έν Άγίω Όρει κατά τον ΙΗ αιώνα», ή όποία, δυστυχώς, έχαρακτήριζε τό κίνημα των Κολλυβάδων ως «φανατικήν έκδήλωσιν του ζηλωτισμού»! Δυστυχώς ό κ. Τσίγκος άκολουθών την μέθοδον της άνωτέρω διατριβής προσεπάθησε να παρουσιάση στην διατριβήν του τό νέον παραδοσια-κόν κίνημα των άνθωνωτικων ζηλωτών ως προϊόν και αυτό του φανατισμού! Λυπούμεθα διά την συγγραφήν του αυτή ως έπίσης και διά τον καθηγητήν της Θεολ. Σχολής Θεσ/νίκης που τον επέβλεπε και καθωδήγει στην σύνταξίν της. Βεβαίως δέν κατηγορούμεν τίς λοιπές όρθές θέσεις του έργου.

Η άντικολλυβαδική διατριβή οϋδεμίαν είχε άπή-χισιν, οϋτε στον λαόν, οϋτε στην θεολογικήν σκέψιν, ή όποία στην πλειονότητά της συνέχισε να τιμά τους Κολλυβάδες. Πιστεύομεν ότι τό αυτό θά συμβή και διά τὰ γραφόμενα κατά του ζηλωτισμού στο έργον του κ. Τσίγκου. Τά γεγονότα έξ άλλου τον διαψεύδουν καθημερινώς, άφου δικαιώνουν θεωρητικώς και πρα-κτικώς την άνθωνωτικήν στάσιν των ένισταμένων παλ/τών. Και όσο περνά ό καιρός, τόσο θά δικαιούνται και περισσότερον, άφου ή άλήθεια πάντοτε νικά και οϋδέν αύτης ίσχυρότερον...

Άντιπαραδοσιακή έξαρσις

Έχει γίνει έθιμον πιά στην Έκκλησία του Νέου ήμερολογίου οί ύποψήφιοι επίσκοποι της να έχουν

περισσότερες δυνατότητες επσκοποποιήσεως των, εάν έπέδειξαν προηγουμένως τον «δυναμισμό» τους διά της δημοσιεύσεως... ύβρεολογίου κατά των παλαιοημερο-λογιτών.

Καί ἐνῶ οὐδέποτε στά κηρύγματά τους ἀσχολοῦνται μέ τήν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνα μας, τόν Οἰκουμενισμόν, προκειμένου νά ἐλέγξουν τοὺς παλ/τας εὐρίσκουν πολλές εὐκαιρίες...

Στά τελευταῖα χρόνια ἐδημοσιεύθησαν ἀρκετά βιβλία εἰς τὰ ὁποῖα οἱ συγγραφεῖς τους, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ, ὁ καθένας μέ τόν τρόπον του καί τὰ «χαρίσματά» του, κατηγορεῖ, δυσφημεῖ ἢ ὑβρίζει τὸ παραδοσιακόν κίνημα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τὸν παλαιοημερολογισμὸν, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν ταπεινωτικά.

Παρομοίως τὸν 18ον αἰ. τοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἀπεκάλουν χλευαστικῶς «Κολλυβάδες» οἱ ἀντίπαλοί των, τῶν ὁποίων ὅμως «μετ' ἤχου ἀπωλέσθη τὸ μνημύσυνον», ἐνῶ οἱ θαυμασταὶ καὶ ὁπαδοὶ τῶν ἁγίων ἐν πολλοῖς Κολλυβάδων συνεχῶς αὐξάνουν. Πρὸ μηνῶν μάλιστα ἐγινε ἐπιστημονικὸ Συνέδριον στήν νῆσο Πάρον προκειμένου νά τιμηθῇ ποικίλως ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ δευτέρος πνευματικὸς ἡγέτης τοῦ Κολλυβαδικοῦ κινήματος⁽¹⁾.

Σχετικῶς μέ τήν πλουσίαν κατὰ τῶν παλ/τῶν φιλολογία ὑπάρχει ἡ ἐρμηνεία της. Ἀποτελεῖ «στρατηγική» τῶν νεοημερολογιτῶν, ὥστε οἱ πιστοὶ τους νά διαβάζουν καί ν' ἀκοῦνε συνεχῶς κατηγορίες κατὰ τῶν πιστῶν τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου, μέ ἀποτέλεσμα νά... φοβοῦνται καί νά τοὺς πλησιάσουν! Ἔτσι τὰ ποιμνία παραμένουν ἀσφαλισμένα στίς μάνδρες τοῦ νεωτερισμοῦ καί τῆς κακοδοξίας, ἀφοῦ οἱ γέφυρες πρὸς αὐτοὺς συνεχῶς καταστρέφονται...

Προσφάτως μάλιστα ἓνας κληρικὸς ἰσχυρίσθηκε ὅτι καί ὁ Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης ἔχει χαρακτηρίσει ὡς «ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας» τοὺς παλ/τας στὸ βιβλίον του «Ἐπιστολές» στήν σελ. 134 - 6. «Ἀντιγράφει» μάλιστα τήν σχετικὴν πρότασιν ὡς ἐξῆς: «Οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι, οἱ αἱρετικοί, οἱ παλαιοημερολογίτες, ὅλοι δηλ. οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας...». (Ἀρχιμ. Β. Μπακογιάννη, Σχολή πολέμου, σ. 76).

Ἀνατρέξαμε στίς Ἐπιστολές καί στίς σελίδες 134-6 ἀλλὰ πούθενά ἡ ἀνωτέρω πρότασις! Αὐτὸ ὅμως ἔχει μικρὰ σημασία διὰ τὸν π. Μπακογιάννη. Τὸ μήνυμά του διεσώθη· πού θά βρῇ ὁ ἀναγνώστης τίς Ἐπιστολές ὥστε νά διαπιστώσῃ τὸ ψεῦδος;

Βεβαίως οὔτε πρῶτος οὔτε τελευταῖος εἶναι ὁ ἀνωτέρω κληρικὸς στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς δημοσιογραφίας. Κοινὸς διδάσκαλος ὄλων αὐτῶν ὑπῆρξε δυστυχῶς ὁ π. Ἐπιφ. Θεοδωρόπουλος ὁ ὁποῖος μέ τὸ ἔργο του «Τὰ δύο ἄκρα» ἐγινε ὁ ἰσχυρότερος βοηθὸς τῶν οἰκουμενιστῶν, ὁ καλλίτερος δικηγόρος τῶν «χλιαρῶν» καί ἀδιαφόρων «συντηρητικῶν», ὁ λαμπρότερος ὑπογραμμὸς τῶν ὀρθολογιστῶν θεολόγων καί παρερμηνευτῶν τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας καί τῶν Ἱ. Κανόνων... Καί ὅλα αὐτὰ τὰ μετῆλθε προκειμένου νά μὴ ταπεινωθῇ καί ὁμολογήσῃ τὸ δίκαιο τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς αἱρέσεως παλ/τῶν. Ἀναίρεσις τῶν «Δύο ἄκρων» κυκλοφορεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1971 διὰ τοῦ ἡμετέρου ἔργου «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ» σσ. 308

καί εἰς νεωτέραν μορφήν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ ἀντίδο-
τον», Ἀθήναι 1990, σσ. 220.

Ὁ αὐτὸς ἀρχιμ. Β. Μπακογιάννης σὲ ἄλλο ἔργο του μέ τίτλο: «Ὁ Χριστὸς ἦταν ὀρθόδοξος», ἀναφέρει καί τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά: «... τὰ μυστήριά τους (παλ/τῶν) εἶναι τελείως ἄκυρα. Γι' αὐτὸ πάλι τοὺς βαπτίζομε (ἐνῶ τοὺς αἱρετικούς τοὺς δεχόμαστε μέ χρίσμα...), πάλι τοὺς παντρεύομε καί πάλι τοὺς χειροτονοῦμε!» (σ. 87).

Βεβαίως στὸ ἀνωτέρω κείμενον δὲν ὑπάρχει οὐδεμία σοβαρότης ἀλλὰ μόνον ἡ τραγικότης πού χαρακτηρίζει τὴν στάσιν τῶν νεωτέρων κληρικῶν καί θεολόγων τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὅλοι αὐτοὶ προτιμοῦν νά μυρῶνουν παρὰ νά βαπτίζουν τοὺς αἱρετικούς κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας· νά ραντίζουν ἀντὶ νά βαπτίζουν τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τους· καί μόνον τοὺς ὀρθῶς βαπτισθέντας τοῦ παλαιοῦ πιστοὺς νά... ξαναβαπτίζουν!!

Δυστυχῶς ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μῆκος κύματος κινεῖται ὅλοι οἱ κληρικοὶ τοῦ νέου. Ὡς πρόσφατον παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸ βιβλίον τοῦ π. Νικοδήμου Ἀεράκη ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἐπικαίρα θέματα, Ἀθῆναι 1999. Εἰς αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων κειμένων του δημοσιεύει καί τὴν Εἰσηγήσιν του στήν Σύναξιν τῶν πνευματικῶν τῆς Μητροπ. Ὑδρας πού ἀνήκει. (6. Φεβρ. '84).

Εἶναι ἀφιερωμένη ἐναντίον τοῦ ὁμολογητοῦ ἀρχιμ. π. Χρυσοστόμου Σπύρου καί τῶν Μοναζουσῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ 1984 ἀπεκήρυξαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου καί ἠκολούθησαν τὴν ἀθηνωτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου.

Ἡ ὁμολογία τους ἦτο μία ἐλπιδοφόρα ἐξαίρεσις μέσα στὸ τέλμα τῆς ἀδιαφορίας πού ἐπεκράτει καί ἐπικρατεῖ στήν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ π. Χρυσοστόμου μέ βοηθοὺς τοὺς ἀδελφούς Ἀεράκη, Δανιὴλ καί Νικόδημον, ἀντέδρασε μετὰ πάθους ἐναντίον τῶν συγχρόνων ὁμολογητῶν. Διὰ τῆς ὅλης ἀντιδράσεως καί βαρβάρου συμπεριφορᾶς τους οἱ ἀνωτέρω ρασοφόροι ἐπαλήθευσαν τοὺς λόγους τοῦ ὁμολογητοῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος 14 αἰῶνες προτῆ-
τερα πέρασε ἀπὸ τὰ ἴδια μονοπάτια τῆς ὁμολογίας καί συνεπῶς τῆς συκοφαντίας καί ποικίλης κακοπαθείας ἐκ μέρους τῶν ἀντιπάλων του. Γράφει λοιπὸν ὁ Ὅσιος γιὰ ὅλους τοὺς συγχρόνους μαθητὰς τοῦ π. Ἐπιφ. Θεοδωροπούλου, οἱ ὁποῖοι ὅπως ὁ δάσκαλός των, προκειμένου νά πολεμήσουν τοὺς ὁμολογοῦντας τὴν Ὀρθοδοξίαν, διαστρέφουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

«Πολλοὶ ἐσμεν οἱ λέγοντες, ὀλίγοι δὲ οἱ ποιοῦντες· ἀλλ' οὖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὐδεὶς ὧφειλε νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν· ἀλλ' ὁμολογεῖν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν· ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενώμεθα μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καί τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως» (Περὶ ἀγάπης, ἐκατ. δ', παρ. πε).

Μέ βάσιν τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ἁγίου Μαξίμου ἀποτελοῦν πέλαγος ὁλόκληρον αἱ ἀντιπαραδοσιακαὶ θέσεις τῆς Εἰσηγήσεως τοῦ π. Νικοδήμου Ἀεράκη, στήν προσπάθειά του νά παρουσιάσῃ ἀθῶν τὸν ἐπίσκοπόν του κ. Ἱερόθεον —τὸν ἀπηνήγ διώκτην τῶν

Μοναζουσών και του π. Χρυσοστόμου — και συνεπώς ενόχους τους όμολογητάς! 'Η πλουσιωτάτη παράδοσις της 'Ορθοδοξίας ή επικρατούσα την διαγωγήν των ανωτέρω όμολογητών αφήνει τελείως αδιάφορον τον έπικριτήν του π. Χρυσοστόμου.

'Ο άναγνώστης και μόνον από τό κύριον άρθρον του παρόντος 'Αγιορείτου αντιλαμβάνεται εύκόλως ότι ή κοινωνία μετά της αίρέσεως σημαίνει συμμετοχή στο έγκλημα της αίρέσεως. Συνεπώς είναι 100% ένοχος ό έπίσκοπος του π. Νικοδήμου και αυτός ό ίδιος κοινωνούντες τη αίρέσει. 'Η κοινωνία αυτή τους καθιστά «έχθρους του Θεού» κατά τον μέγαν όμολογητήν Θεοδώρητον τον Στουδίτην.

'Αλλά και ό αδελφός του π. Νικοδήμου π. Δανιήλ 'Αεράκης συνεχίζει μέχρι σήμερα άμείωτα νά έκφράζη τό μένος του έναντίον των κληρικών και λαϊκών του παλαιού ήμερολογίου.

Προσφάτως (8 'Οκτ. '99) από τον ραδιοφωνικόν Σταθμόν Λυδίας της Φιλιππησίας έξαπέλυσε δριμύτατον ύβρεολόγιον έναντίον των «έσωτερικών έχθρών» της 'Εκκλησίας, των παλαιοημερολογιτών! Τους απέκάλεσε όλους, άνευ ουδεμιάς εξαίρεσεως, «άνιέρους και άγύρτας»! 'Επίσης ώμίλησε ειρωνικά γι' αυτούς πού άσχολούνται με τό 666. Είναι δυνατόν με τέτοιους κληρικούς νά μή προχωρή άλματωδώς ό 'Οικουμενισμός και δι' αυτού ή Νέα 'Εποχή;

Δυστυχώς αυτός είναι στο σύνολό του σχεδόν ό κληρος του νέου ήμερολογίου. Ευγενέστατοι πρὸς όλους τους αίρετικούς, άγενέστατοι και άνυποχώρητοι φονταμενταλισταί, όταν αναφέρονται στους πιστούς του πατρώου έορτολογίου. 'Η μεγάλη και ύπουλος άσθένεια του Νεοημερολογιτισμοῦ, πού τον ώδήγησε προοδευτικά στην άγκαλιά του 'Οικουμενισμού!...

Διά περισσότερα επί του μεγάλου αυτού θέματος της κοινωνίας με την αίρεσιν παραπέμπομεν τον άναγνώστην στο ήμέτερον «'Ορθοδοξία και αίρεσις», 'Αθήναι 1982, σσ. 112.

'Ορθόδοξος ζηλωτισμός και σύγχρονος φονταμενταλισμός

"Ενα σύνθηες έπιχείρημα των νεοημερολογιτών κατά των πιστών του πατρώου έορτολογίου είναι και τό θέμα του ζήλου: τους θεωρούν ως έχοντας ζήλον «ου κατ' έπίγνωσιν» γι' αυτό και τους συγκρίνουν με τους συγχρόνους φονταμενταλιστάς.

Φονταμενταλισταί υπάρχουν σχεδόν παντού: με θρησκευτικό χαρακτήρα διακρίνονται ό Μουσουλμανικός, ό παπικός και ό προτεσταντικός φονταμενταλισμός (= ή ύπεράσπιση των θρησκευτικών θεμελίων). «Στά πλαίσια της 'Ορθοδοξίας θά μπορούσαν νά σημειωθούν οι ζηλωτικές κινήσεις των Παλαιοημερολογιτών στην 'Ελλάδα και των Παλαιοπιστών στη Ρωσία...», σημείωνε ό καθηγητής της Θεολογίας κ. Γ. Μαντζαρίδης στο έργο του: «Πρόσωπα και θεσμοί» στο όποιο άσχολείται και με την «ύπέρβαση του φονταμενταλισμού. (σσ. 79-98).

'Η ανωτέρω παρομοίωσις και έξίσωσις είναι τραγική. Οι παλαιόπιστοι ήγκιστρωμένοι στα λάθη του παρελθόντος δέν δέχθηκαν τις όρθές λειτουργικές μεταρρυθμίσεις της έκκλησίας των: οι παλ/ται, αντίθέτως, πιστοί στην πλουσία παράδοσή τους, άπέρριψαν την αντικανονική άλλαγή του ήμερολογίου, όπως δέν την δέχεται και μέχρι σήμερα τό μεγαλύτερο μέρος της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας! 'Η διαφορά είναι άβυσσo-λέα! Τί κοινόν είναι δυνατόν νά ύπάρχη μεταξύ των δύο αυτών κινήμάτων;

Δυστυχώς όμως οι νεώτεροι θεολόγοι περί πάντων τυρβάζουν, πλην της πιστότητος στην Παράδοσιν, την όποιαν, σημειωτέον, και άγνοούν και καταφρονούν, ιδίως οι της άκαδημαϊκής θεολογίας. 'Απόδειξις ή στάσις των απέναντι στην αίρεσιν του 'Οικουμενισμού και της προδοσίας των προκαθημένων Κων/λεως, 'Αλεξανδρείας, 'Αντιοχείας, 'Αμερικής και Αυστραλίας! Ουδεμία διαμαρτυρία: πλήρης συμπόρευσις μετ' αυτών, σάν νά μή συμβαίνει τίποτα... Μόνον όταν αντιδράση κάποιος στην προδοσία, γίνονται ζωηροί και έπιθετικοί, οι πρώην νυσταλέοι, «χλιαροί» και άγαπολόγοι... Κατάστασις φρικτή!

"Ας συνεχίσωμεν όμως με τους συλλογισμούς του κ. Μ.

«'Οταν ή άποδιοργάνωση της κοινωνίας συμβαδίζει με την έκκλησιαστική άποδιοργάνωση, όταν μαζί με την διάλυση των κοινωνικών θεσμών ύποχωρούν και οι θεσμοί της 'Εκκλησίας... είναι φυσικό νά αναζητούνται με κάθε τρόπο σημεία στηρίξεως.

'Ως εύκολότερη και άντικειμενικά πειστική λύση στις περιπτώσεις αυτές φαίνεται ή καταφυγή σε άντικειμενοποιήσεις της έκκλησιαστικής παραδόσεως. Τα πατερικά κείμενα, οι τύποι και οι κανόνες της έκκλησιαστικής ζωής, οι καθιερωμένες αυθεντίες μετατρέπονται σε σύμβολα συσπειρώσεως και όπλο-στάσια για την προάσπιση των ύποκειμενικών έπιλογών και την κατατρόπωση των αντιπάλων. Με τον τρόπον αυτόν αναδύεται ένας σκληρός φονταμενταλισμός (= ζηλωτισμός, σ. ήμ.) πού νεκρώνει την άλήθεια της πίστεως και αποθεώνει τους τύπους και τις άντικειμενοποιήσεις της».

'Η μεγάλη αδυναμία των ανωτέρω κειμένων έγκει-ται στο ότι δέν προσφέρουν ένα σύγχρονο παράδειγμα ώστε νά κρίνη ό άναγνώστης την άλήθειαν ή μή των λόγων του κ. καθηγητού. Τό ότι όμως θεωρεί την αναφοράν του πιστού σε πατερικά κείμενα και ιερούς Κανόνες σε περιπτώσεις έκκλησιαστικής κρίσεως, ως **ζηλωτισμόν άδόκιμον και άπορριπτέον**, αυτό και μόνον τον καθιστά αντιπαραδοσιακόν με την κυριολεκτικήν σημασίαν της λέξεως.

Οί λόγοι του κ. Μ. δέν έχουν καμμίαν σχέσιν με την όρθόδοξον πρακτικήν της παραδόσεώς μας. 'Η ζωή και οι λόγοι του πλέον άσήμου όμολογητού άποτελούν άμεσον και έμπρακτον άνατροπήν των ύποκειμενικών συλλογισμών του...

Τά έν συνεχεία έπιχειρήματα του κ. καθηγητού είναι άκόμη πιο τραγικά. Γράφει:

«Ἡ πίστις στὸν χριστιανικὸ Θεὸ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας του δὲν κάνουν τὸν ἄνθρωπο φανατικὸ ἢ ἀδιάλλακτο, ἀλλὰ τὸν μεταμορφώνουν καὶ τὸν εἰρηνεύουν...

Ἡ Ὁρθ. Ἐκκλησία εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀπόλυτης. Ὁ ζήλος τοῦ Θεοῦ δὲν βρίσκεται στὸ περιθώριο ἀλλὰ στὴν καρδιά της. Γνώμονας ὅμως τοῦ ὀρθοδόξου ζήλου εἶναι ἡ ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ. Ὁ ζήλος αὐτὸς δὲν ἐξυπηρετεῖ ἀνθρώπινες ιδιοτέλειες οὔτε περιορίζεται σὲ κοσμικὰ ὅρια. Ὡς ζήλος «κατ' ἐπίγνωσιν» συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀληθινὴ θεογνωσία, ποὺ εἶναι κοινωνία καὶ ἔνωση μὲ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Δρασκελίζει τὸ κτιστὸ καὶ κοινωνεῖ μὲ τὸ ἄκτιστο... Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν δέχεται ὡς θεμέλιον τὸ κτιστό, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει στὸ φονταμενταλισμό. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ γίνεται αὐτό, παύει νὰ ὑπάρχει Ὁρθοδοξία, ἡ ἀκριβέστερα —καὶ μὲ βάση τὴν ὀρθόδοξη θεολογία— παύει νὰ ὑπάρχει Χριστιανισμός, γιατί εἰδωλοποιεῖται τὸ κτιστό... Ὁ χριστιανικὸς φονταμενταλισμός ἀποτελεῖ διαστροφή τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, εἰδωλοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἄρνηση τῆς ἄκτιστης Ἐκκλησίας».

Ὁραιολογίες χωρὶς ἀντίκρουσμα ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ὁ κατηγορούμενος εἶναι ὁ ὀρθόδοξος ζηλωτισμός, δηλ. ὁ ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτισμός.

Πότε διεπίστωσεν ὁ κ. Μ. ἐκφράσεις ζήλου χωρὶς ἐπίγνωσιν, φανατισμοῦ καὶ βίας στὴν Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐντάσσει τοὺς πιστοὺς της στοὺς ἄνευ ἐπίγνώσεως ζηλοῦντας; Πότε παρετήρησε φαινόμενα παράλληλα τοῦ Μουσουλμανικοῦ φονταμενταλισμοῦ ἢ τοῦ προτεστάντικοῦ καὶ παπικοῦ τύπου Μπέλφαστ; Πότε εἶδε ιδιοτέλειες, ἔλλειψη ἀγάπης, καὶ ἀδιαφορίαν διὰ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔνωση; Καὶ διὰ νὰ γίνωμε πιὸ συγκεκριμένοι:

«Πήγαμε ποτὲ ἐμεῖς νὰ βεβηλώσωμε τὰ θυσιαστήρια σας, νὰ χύσωμε τὸ Ἅγιον Ποτήριον, νὰ σπάσουμε τίς εἰκόνες σας, νὰ ἀνατινάξουμε τίς ἐκκλησίες σας ἢ νὰ ἐντοιχίσωμε τίς πόρτες σας; Ἀποσχηματίσαμε καμμιά καλόγριά σας ἐν μέσῃ ὁδοῦ; Ξυρίσαμε κανένα κληρικόν σας ἢ βάλαμε κανένα ἄλλο σὲ φυλακή; Ἐνεργήσαμε ποτὲ ὥστε ἡ Πολιτεία νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ τοὺς γάμους καὶ τὰς βαπτίσεις σας ὥστε νὰ σᾶς ἐξαναγκάσωμε νὰ ζῆτε εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνίας ὡς ἄνθρωποι δευτέρας ζώνης καὶ κατηγορίας;

Ἐνεργήσαμε ποτὲ ὥστε νὰ μὴ σᾶς δίδεται ἄδεια οἰκοδομῆς εὐκτηρίου οἴκου, ἢ νὰ ἀπαγορεύσουμε τὰς συνάξεις σας ἢ νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς νέους σας ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης;»⁽²⁾

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπραξαν οἱ ἐν ἐπίγνώσει ζηλωταί, οἱ τὴν βασιλικὴν καυχώμενοι ὅτι βαδίζουν ὁδόν, οἱ ἔχοντες ζήλον «ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ στὴν θεογνωσίαν ποὺ εἶναι κοινωνία καὶ ἔνωση μὲ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης». (σ. 96).

Ὡστε αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνώσεώς σας; Ὁ διωγμὸς τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ καταπίεσίς του νὰ δεχθῇ τὸ παράνομον διὰ τῆς ἀσκήσεως «βαναύσου βίας προκειμένου νὰ ἐπιβληθῇ πειθαρχία εἰς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ὑποταγοῦν»!⁽³⁾ Ποῦ εἶναι τέλος πάντων ἡ τοσοῦτον ὑφ' ὑμῶν ὑμνουμένη ἐλευθερία τοῦ

προσώπου; Ἡ ἀνωτέρω διαγωγή σας δὲν συνιστᾷ φονταμενταλισμὸν εἰς ὅλην του τὴν ἀπαισίαν ἔκφρασιν;

Καὶ τὸ ἀκόμη σπουδαιότερον: οἱ Παλ/ται σεβόμεθα καὶ τὸ κτιστόν, χωρὶς νὰ τὸ εἰδωλοποιούμεν, καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἄκτιστου χάριτος, ὅσο μπορούμε. Στὸ κτιστόν ὑπάγονται ὅλα ὅσα μᾶς βοηθοῦν διὰ τὴν ἀναγωγήν μας στὸ ἄκτιστον θεῖον· ὅπως τὰ δῶρα τῆς Θ. Εὐχαριστίας, αἱ εἰκόνες, οἱ ψαλμωδίες, τὰ τυπικά, ἡ κανονικὴ τάξις, ποὺ συνέχει τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια.

Ἡ κατηγορία τῆς εἰδωλοποιήσεως τοῦ κτιστοῦ ἀποτελεῖ **εἰκονομαχικὸν ἐπιχείρημα** (διακονούμενον ἀπὸ τὸν προτεστάντισμὸν σήμερα καὶ ἄλλες αἵρέσεις), διότι καὶ οἱ αἱρετικοὶ εἰκονομάχοι εἰδωλολάτραις ἀπεκάλουν τοὺς εἰκονοφίλους, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγον, φιλοῦν καὶ λατρεύουν ξύλα καὶ χρώματα!

Καὶ ὅμως οἱ εἰκονόφιλοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεμαρτύροντο συνεχῶς, ἐβασανίζοντο, ἐν ἐξορίαις ἀπέθνησκον, προκειμένου διὰ τοῦ κτιστοῦ νὰ φύλάξουν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν στὸ ἄκτιστον θεῖον!

Σήμερα, ὅπου τὸ κινδυνεύομενον εἶναι ἡ πίστις, ποῖαι αἱ κατὰ Θεὸν ἀντιδράσεις τῶν ἐν ἐπίγνώσει δῆθεν ζηλωτῶν; Ἡ σιγὴν, τὸ ὅποιον συνιστᾷ **τρίτον ἀθεΐας εἶδος** κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν, ἢ **συμπορεύονται καὶ ἐπικροτοῦν**, ἀρκοῦμενοι εἰς ὕβρεις κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων παλ/τῶν!

Αὐτὸς εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ ἐν ἐπίγνώσει ζήλου τῶν ἢ ἀποξένωσιν τῶν ἀπὸ τὰ σωτήρια παραδοσιακὰ πρότυπα τῶν ζηλωτῶν πατέρων τοῦ παρελθόντος —κοινὸς πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας— διὰ μίαν ὑποθετικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἄκτιστου, ἄνευ κόπου ἢ θυσίας! Ἀρκοῦνται στὰ ὥραϊα λόγια τὰ ὅποια ἀδυνατοῦν νὰ καλύψουν τὴν πνευματικὴν πτωχείαν τῶν, τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν δηλ. τοποθέτησιν καὶ μονομέρειαν, τὴν μονοφυστικὴν ἐρμηνείαν σχέσης κτιστοῦ καὶ ἄκτιστου, τὰ ὅποια ἀντιθέτως λειτουργοῦν ἐν πάσῃ ἁρμονίᾳ στὸν χώρον τῆς ἀνθενωτικῆς ἐνστάσεως τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Γραφεῖον Ἐλέγχου Θρησκευτικοῦ διωγμοῦ

«Οἱ χριστιανοὶ ποὺ πιστεύουν στὴν Βίβλον καὶ οἱ ἀφωσιωμένοι πατριῶται κατάρθωσαν νὰ καθυστερήσουν τὰ σχέδια τῆς elite νὰ ἰδρῦσιν τὸ δικτατορικὸν **Γραφεῖον Ἐλέγχου Θρησκευτικοῦ Διωγμοῦ** (ORPM).

Τὸ νομοσχέδιον ἰδρύσεως τῆς ORPM ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ὡς προβλέπεται σύντομα θὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Γερουσίαν.

Τὸ νομοσχέδιο, δυστυχῶς, ὑποστηρίζουν ἰσχυραὶ δυνάμεις συμπεριλαμβανομένων τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, τοῦ ἡγέτου τῆς πλειονοψηφίας τῆς Γερουσίας, τοῦ συνόλου τοῦ χριστιανικοῦ κατεστημένου.. (κορυφαίων Προτεστάντων, σ. ἡμ.) καὶ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας...

Ἡ ORPM θὰ εἶναι **παγκόσμια** καὶ θὰ ἀποσκοπῇ στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, μὲ ἀρχηγὸν ἓνα θρησκευτικὸν Τσάρον, ὁ ὅποιος θὰ στιγματίζῃ καὶ τιμωρεῖ ὡς ἐγκληματίας ἐκείνους τοὺς χριστιανούς ποὺ κηρύττουν

ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ἀποκλειστικά ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἀνωτέρω Ὑπηρεσία ἔχει σχεδιασθῇ προκείμενον νὰ γίνῃ ἕνας τύραννος τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανισμοῦ. Διὰ τοὺς κρατοῦντας ἡ θρησκευτικὴ ἀποκλειστικότης εἶναι αἵρεσις καὶ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα. Οἰκουμενισμός καὶ ἔνωσις ἐν τῇ ποικιλίᾳ εἶναι τὰ νέα παγκοσμίως διαφημιζόμενα συνθήματα». (FLASH-POINT, Νοεμ. 98, σ. 1-2).

Ἡ μαρτυρία περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ γενοκτονίαν

Ὁ πρόεδρος Κλίντον ὑπέγραψε προσφάτως Ἐκτελεστικὸν Κανονισμόν (Ε0 13107) Ἐφαρμογῆς τῶν συνθηκῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ὁ νέος Κανονισμός ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ ὁμοσπονδιακές, πολιτειακές καὶ τοπικὲς κυβερνήσεις συμμορφωθῶν πρὸς ὅλα τὰ ψηφίσματα τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτὰ ἔχουν ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν Γερουσία, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ Σύνταγμα.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψηφίσματα τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς γενοκτονίας ἀναφέρει ὅτι, ἐάν κάποιος ἐπιδιώξῃ νὰ ἀλλάξῃ κάποιου ἢ κάποιας τὴν θρησκεία αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς νόμου.

Ὁ νέος Κανονισμός ἀναμένεται νὰ τεθῇ εἰς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ νεοϊδρυθέντος Γραφείου Ἐλέγχου Θρησκευτικοῦ Διωγμοῦ (ORPM) μὲ ἐξουσία νὰ συλλαμβάνῃ καὶ φυλακίσῃ χριστιανοὺς ἱεραποστόλους, ὅπουδήποτε τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι κηρύσσουν μόνον Ἰησοῦν.

Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς αὐτὸ θὰ θεωρῇται ἀποτρόπαιον ἔγκλημα ἰσοδύναμον πρὸς τὴν γενοκτονίαν! (Power of Prophecy, Ἀπρ. '99, σ. 3).

Ἀπεγνωσμένοι προσπάθειαι

Προσφάτως ὁ καθηγ. τῆς Μονῆς Γρηγορίου προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσῃ σὲ ἄρθρο του τὴν κοινωνίαν του μετὰ τοῦ κακοδόξου Ἐπισκόπου του κ. Βαρθολομαίου Κων/λεως ἐπισημαίνει ὅτι «ὕπάρχουν ὀλίγα ἀλλὰ εὐοίωνα σημεῖα ἐπανόδου» στὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, στὴν ἀντίληψιν δηλαδή ὅτι τὴν Μία Ἐκκλησία «ἀποτελεῖ μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία», φέρει δὲ ὡς παράδειγμα τὴν δῆλωσιν τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Χάριτος».

Ἡ ἀποψὶς αὐτῆ τοῦ σ. ἀποτελεῖ βεβαίως ρητορικὴν ἀφέλειαν, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοῖ/λησμονῇ πληθώραν ἄλλων δηλώσεων τοῦ συγκεκριμένου βετεράνου Οἰκουμενιστοῦ, οἱ ὁποῖες διερμηνεύουν ἄριστα τὸ λανθάνον —ἀκόμα καὶ στίς ὀρθόδοξες διακηρύξεις του— αἰρετικὸ ἐκκλησιολογικὸ τοῦ φρόνημα.

Ὑπενθυμίζουμε διευκρινιστικῶς, ὅτι τὰ «ὄρια» τῆς

Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, εἶναι «βαπτιστικά», ἀνεξαρτήτως προελεύσεως τοῦ βαπτίσματος· ἐντὸς αὐτῶν τῶν «ὀρίων» εὐρίσκονται τόσον οἱ Ὁρθόδοξοι —κατέχοντες τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Χάριτος, ὅσον καὶ οἱ ἑτερόδοξοι— ὄντες ἑλλειπεῖς ἐναντὶ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Χάριτος, ἐντὸς δὲ αὐτῆς τῆς οἰονεῖ «εὐρυτέρας/διευρυμένης Ἐκκλησίας» ἢ σχέσις Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑτεροδοξίας δὲν εἶναι ἀντιθετικὴ καὶ ἀλληλο-ἀποκλειστικὴ (Ἀλήθεια - Ψεῦδος), ἀλλὰ εἶναι διαλεκτικὴ καὶ ἀλληλοεμπλουτιστικὴ.

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας», διεκήρυξε ὁ κ. Βαρθολομαῖος μαζί μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη - Παῦλο Β' τὸ 1995 στὸ Βατικανό, «Καθολικοὺς καὶ Ὁρθόδοξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωήν».

Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτὴν, οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ θεωροῦν, ὅτι διὰ μέσου τῶν κακοδοξῶν δὲν ἐκπύπτουν οἱ αἰρετικοὶ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπλῶς διασπᾶται ἡ ὁρατὴ μόνον ἐνότης Αὐτῆς (ἑσωτερικὸ σχίσμα), ἡ ὁποία πρέπει μέσῳ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ἀποκατασταθῇ:

«Μία Ἐκκλησία ὑπάρχει», ἔλεγε ὁ κ. Βαρθολομαῖος τὸ 1995 στὸν κ. Γιάννη Μαρῖνο, «διότι μίαν ἱδρυσεν ὁ Χριστός. Ἐμεῖς ὁμως, οἱ ἄνθρωποι, μὲ τίς ἁμαρτίες καὶ τίς ἀδυναμίες μας, τὴν ὁρατὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἔχουμε καταστρέψει. Αὐτὴν τὴν ὁρατὴ ἐνότητα προσπαθοῦμε νὰ τὴν ἀποκαταστήσουμε διὰ τῶν ἐνωτικῶν προσπαθειῶν»...

● Ἐν κατακλείδι, ἀπευθύνουμε ἕνα φιλάδελφο ἐρώτημα πρὸς τοὺς συμπαθεῖς Ἀντιοικουμενιστάς, τοὺς εὐρισκομένους ἀκόμη ἐν τῇ καινοτομίᾳ καὶ ἐν κοινωνίᾳ μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς:

Μήπως δὲν ἔχετε ἀκόμη ἀντιληφθῇ, μετὰ ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, τί σημαίνει πράγματι Οἰκουμενισμός;...

(Ἀπὸ τὴν κριτικὴν τῆς «Ὁρθόδοξου Ἐνημερώσεως» στὸ ἄρθρο «Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμός» τοῦ ἡγουμένου π. Γ. Καψάνη στὸν «Ὁρθ. Τύπον» τῆς 12.3.'99).

Σημειώσεις

1. Πρῶτος ὑπῆρξεν ὁ ἱεροδιάκονος Νεόφυτος ὁ Καυσοκαλυβίτης (1713 - 1784), τὸν βίον τοῦ ὁποίου καθὼς καὶ τὸν Α' τόμον τῆς περιωνύμου Ἐπιτομῆς τῶν Ἱερῶν κανόνων κυκλοφοροῦμεν σνντόμως.

2. «Ἐλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῆς Νεοσημερολογικῆς Νεοεκκλησιολογίας» ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος «Ἅγιος Ἐπιφάνιος Ἀρχ/πος Σαλαμῖνος Κύπρου», Λάρναξ, σ. 90.

3. Μητροπ. Φλωρίνης Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἄρθρον εἰς «Ὁρθ. Τύπον» τῆς 27 Ἰαν. 1995, σ. 3.